

Museum" té així mateix "photostat" oficial, que facilita còpies més barates que fetes a mà (un xelín per cada negativa, blanc o negre, de 28 per 18 centímetres; les positives valen el doble). Així poden donar-se, àdhuc, reproduccions (facímils) de llibres antics, en paper bromur, si hom vol conservar-les. A Berlín hi ha el Dipòsit central per informació científica, que proporciona també tota mena d'informacions demanades, en forma de "photogram".

En la impossibilitat que hom pugui procurar-se moltes vegades els documents originals, de qual-sevol revista o llibre, el "photogram" és d'evident utilitat, per bé que l'inconvenient és clar: el d'haver de limitar les referències a un text curt, car les despeses d'una llarga informació (àdhuc no essent cars els "photograms") no estan a l'abast de tothom.

Com a mitjà auxiliar, sens dubte que és beneficiós per als estudiosos. Però seria necessari, com hem dit abans, d'organitzar seriosament els serveis de bibliografia mèdica. Adhuc tractant-se d'un tema concret, sabem quant difícil és de tenir a mà tota la bibliografia existent, o bé la principal, ja que aconseguir-la exigeix, com hem dit, pèrdua de temps i despeses llargues, gairebé sempre difícils de fer, per no dir impossibles. Amb tot i posseir centres que tenen valuoses biblioteques, esmentaríem casos (sobretot d'organització social de la medicina, treballs sobre fatiga industrial, i altres) en què l'obtenció de dades seria migradíssima

EL MALALT COM UN TOT

Una obra recentment publicada pel Dr. Crookshank (*Individual Psychology i General Medicine*, Cambridge, 1930), remarca la importància psicològica de tota mena de malalts. Heu's ací l'extracte que en fa *The Lancet*:

"Avui s'ensenya extensament que el pacient ha d'ésser considerat com un tot i no com un exemplar de nosologia. Però hi ha encara motiu perquè el Dr. Crookshank faci un tallant atac del que ell anomena "l'escola orgànica" o "escola de medicina mortuòria" i la "neuro-humoral escola que detesta de fer coneixença del que ella qualifica de subjectiu, amb no menys sorruderia que els metges "mortuoris" refusen d'admetre la importància d'allò merament funcional." Insisteix el Dr. Crookshank en la necessitat d'un ample esguard de l'individu, que està malalt perquè ha

perdut una part X del tot. Es creu l'autor d'una relíquia de la demonologia migeval dir que som "atacats" per la malaltia, i l'aparent recolzament donat a aquest procedir per la bacteriologia ha estat minvat pel creixent reconeixement de la importància del factor resistència. El Dr. Crookshank no accepta que es pateixi més "d'un atac de neurastènia"—o d'*influenza* o tifoidea, posem per cas—, que "d'un atac d'adulteri." És un ardent apòstol de la veritat que, per estudiar, diagnosticar un cas completament, el metge ha de considerar el malalt físicament amb tanta cura com un adepte de l'escola orgànica pogués fer; fisiològicament, amb l'esperit de l'escola neuro-humoral, i ni més ni menys important—psicològicament. No és necessari de dir que té una ànima, sinó que té consciències i records, conscients, subconscients i inconscients. Fins que el metge no es fa càrrec d'això, no es fa càrrec del malalt. Tota malaltia té el seu aspecte psicològic, i el bon clínic acarat amb un pacient que es queixa de vòmits, no hauria, absort en la prescripció digestiva, el menjar de prova o les àrees d'hiperalgèsia, d'oblidar-se de preguntar—de manera apropiada: De què esteu malalt?— El Dr. Crookshank recolza la seva posició en l'obra d'Alfred Adler i els seus deixebles, i troba en aquesta escola el maridatge més satisfactori entre la psicologia i la clínica mèdica.

Els principis d'Adler, exposats suscintament, són de què alguna inferioritat o inaptitud en un òrgan del cos explicarà una malaltia, especialment malaltia funcional, sense la intervenció de cap factor extrínsec, i que les neurosis i les psicosis comunament apareixen associades amb inferioritat orgànica. L'òrgan, que per raó d'una inferioritat morfològica o funcional, sigui el més feble anell de la cadena, estarà més exposat que un altre a cedir sota l'acció de la força, però aquesta inferioritat congènita o adquirida pot ésser expressada en una compensació estabilitzadora, o en una sobrecompensació, que produeixi al seu torn malestar. O bé, el sentiment d'inferioritat psicològica, que és l'herència de tothom, pot atacar si no es domina per adequada educació i per coratge personal, a l'òrgan que pateix d'algun defecte, i establir un desordre "funcional".

"Tota neurosi—diu el Dr. Crookshank—pot ésser compresa com un intent de l'individu de deslliurar-se d'un sentiment d'inferioritat per tal de guanyar un sentiment de superioritat."